
Kysymys Israelin rajoista askarruttaa

Kirjani Kenen luvattu maa johdosta yksi ja toinen on kyselty, mitä tarkoitan, kun sanon, että Uuden testamentin mukaan emme voi enää määritellä Israelin rajoja ja että Jeesus on täyttänyt maata koskevat lupaukset. Vanhan testamentin (VT) valossa on täysin selvää, että Jumala on valinnut sekä maan että kansan, jotta hän voisi näiden välityksellä kerran antaa siunauksen (esim. 1. Moos. 12:1–3). Tämä siunaus toteutui Jeesuksessa (Gal. 3: 14). Sekä maata että kansaa koskeviin lupauksiin liittyy maininta siitä, että nämä ovat ikuisesti voimassa, siis ainakin Jeesuksen paluuseen asti. Uusi testamentti (UT) allekirjoittaa kansaa koskevat lupaukset erityisesti Roomalaiskirjeen luvuissa 9–11. Israel on siis edelleen valittu kansa, vaikka ei vaellakaan Jumalan tahtomaa tietä.

Maata koskeviin lupauksiin UT ei ota kertaakaan kantaa. Tämä voisi olla viesti joko siitä, että maininta on tarpeeton, koska mikään ei ole muuttunut tai siitä, että mainintaa ei ole, koska jokin on nyt toisin. Edellistä puoltaisi se, että Jumalan sanasta ei katoa pieninkään piirto, vaan kaikki on voimassa loppuun asti. Toisaalta on selvää, että lukuisat VT:n kohdat näyttävät UT:ssa aivan uudessa valossa, ja monet eivät ole enää voimassa siksi, että Kristuksessa ne on nolattu. Tällaisia ovat esim. kaikki uhreihin ja jumalanpalvelukseen liittyvät säädökset. Kumpaan kategoriaan maata koskevat lupaukset kuuluvat?

VT ilmoittaa myös muutaman kerran luvattun maan rajat. Laajin määritelmä on Eufratilta Egyptin purolle eli Wadi el-Ari-

shiin (1. Moos. 15:8). Tämä lupaus toteutui jo kuningas Daavidin aikana (1. Aik. 18). UT:ssa opetuslapset tekevät kerran Jeesukselle maata koskeviin lupauksiin liittyvän kysymyksen, ja Jeesus vastaa puhumalla Jumalan valtakunnasta, jonka rajat ovat maan ääriässä (Apt. 1:6–8). Myös Emmauksen tien opetuslapset kyselivät tätä asiaa, ja heille Jeesus vastasi kertomalla Messiaaseen liittyviä profetioita (Luuk. 24:21, 25–27). Mielenkiintoinen rinnastus syntyy myös jakeista 1. Moos. 28:12–13 ja Joh. 1:51. Asiayhteys näyttää samalta, mutta jälkimmäisessä on maata koskevien lupauksen paikalla sanoma Ihmisen Pojasta.

Muuta asiaa koskevaa mainintaa ei UT:ssa ole. Siellä on tosin viittauksia Jerusalemiin, joka on vielä olemassa lopun aikoina (Luuk. 21:24) ja Jerusalemin asukkaisiin, jotka kerran kääntyvät uskomaan Jeesukseen (Matt. 23:37–39). Näissä olennaista ei ole kysymys maasta, eikä sen rajoista puhuta mitään. Kysymys on Jeesukseen uskomisesta, siis Jumalan valtakunnasta. Niinpä päätelen, että juutalainen kansa on palannut omaan maahansa Jumalan maata ja kansaa koskevien lupauksen mukaisesti. Maanomistussuhteisiin emmekä rajoihin voi UT:n mukaan ottaa enää kantaa. Sen sijaan meillä tulee olla huoli siitä, että sekä juutalaiset että arabit saisivat kuulla sanoman Vapahtajasta.

Eero Junkkaala